

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 42

20. října 2019

Cena: 8 Kč

U památníku v Sudoměři

Na každoročním podzimním setkání u sudoměřské mohyly Jana Žižky z Trocnova jsme si v sobotu 5. října připomněli tuto v naší historii tak výraznou postavu, od jejíž smrti uplynulo 595 let. Odvážní bojovníci zde díky taktice skvělého vojevůdce kdysi porazili početnější a daleko lépe ozbrojené křížácké vojsko.

Odvaha - vzhledem k větrnému a studenému počasí - tentokrát nechyběla těm, kteří přijali pozvání k promluvám a účasti na tomto tradičním pietním aktu. Mezi nimi byl organizátor akce a přednosta kulturního odboru ústřední rady naší Církve československé husitské dr. Jiří Vaníček, jeho spolumoderátor Oldřich Nováček, br. patriarcha Tomáš Butta, představitelé Armády ČR a zúčastněných spoluorganizátorských obcí a měst a dr. Židichynec, jenž zaujal aktuálním příspěvkem o vnímání Žižkovy postavy v současném světě (najdete na straně 2). Akci hudebně doprovodilo Pozounové trio Tritonus. **red**

Věř, druhé neměř!

Setkání mládeže CČSH 2019

Ve dnech 27. - 29. září 2019 se událo každoroční setkání husitské mládeže, tentokrát v Husově sboru Praha-Vršovice. Tímto setkáním byla započata nová dekáda, na jejíž počest bratr patriarcha Tomáš Butta předal novou svíci, která nám bude sloužit jako symbol pro další roky. Setkání mládeže pozdravil za biskupský sbor (bratři biskupové končili v Praze dvoudenní setkání biskupů) pražský biskup David Tonzar, který se také druhý den aktivně zapojil do připraveného programu. Letošním heslem byl slogan: „Věř,

druhé neměř“. Podařilo se nám naplnit obsah tohoto výroku? Domníváme se, že ano. Můžeme to demonstrovat na sociálních interakcích všech zúčastněných. Naši mládežníci se setkali s novými kulturami, alternativními způsoby života a měli možnost i mezigeneračního propojení. Duchovním vyjádřením této myšlenky byly, mimo jiné, společné modlitby. Každá z nich byla jinak tématicky pojatá, spojoval je však důraz na rovnost mezi zdánlivě rozdílnými, ba někdy až protikladnými sociál-

ními skupinami. Konkrétně jsme se věnovali pojícím prvkům mezi starší a mladší generací, nemajetnými a bohatými lidmi, cizinci a domácními.

Celé setkání se neslo v přátelském a pohodovém duchu. Již teď se těšíme na další setkání a věříme, že nám letošní téma nebude připomínat jen metr, který jsme si všichni odvezli domů, ale stalo se součástí nás samých.

**Anna Zuzánková,
Eliška Nečasová, Petra Tesařová**

Zahájení akademického roku 2019/2020 na Husitské teologické fakultě UK

Starobyloou krásnou písní Jezu Kriste, štedrý kněže bylo na tradičním akademickém shromáždění na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy opět po roce, v úterý 1. října, slavnostně zahájeno nové období školní výuky - 2019/20.

Již po páté na něm pronesla ve své zodpovědné a v tomto čase nelehké úloze děkanky projev doc. Kamila Veverková, která vyzdvihla dvě základní pozitivní charakteristiky fakulty, otevřenost a svobodu: „*Jsou to hodnoty, které potřebují nejenom církve, ale nakonec i celá společnost. Je to to hlavní, co máme a co si musíme za každou cenu udržet, to hlavní, co by mělo zůstat majákem na naší společné cestě.*“

Na naši fakultu nastupuje stejný počet studentů jako v loňském roce. Ukazuje to na atraktivní studijní nabídku školy, potažmo univerzity, která na žebříčku mezinárodního hodnocení výrazně postoupila dopředu.

To je jedna z potěšujících zpráv, které děkanka uvedla; další je například výhled nového akreditačního systému či fakt, že fakulta má dostatek nadšených badatelů a pedagogů, pro které je jejich povolání opravdu posláním. Dobrou zprávou je také pokračující mezinárodní spolupráce s ostatními institucemi, včetně fakulty v Řežně či Užhorodu na Ukrajině, a řada uskutečněných konferencí, zejména pak setkání biblistů (díky hostujícímu prof. Hatinovi) a úspěšná konference organizovaná katedrou učitelství, dotýkající se šikany. Rozvíjí se obory sociální a charitativní práce, judaistika, učitelství, filosofie a religionistika.

Velkou výzvu v současné unavené společnosti, v době „vymknuté z kloubů“, v době tak problematického postavení křesťanských církví, pak představuje dle dr. Veverkové odpověď na otázku postavení teologie na univerzitě a zároveň hluboká a odpovědná reflexe a obnova teologie i církve... S tím samozřejmě souvisí potřeba další tvůrčí myslitelské práce – tak, jak to odrazilo i nové akreditační podmínky studijních plánů.

Velmi smutnou skutečností pak je letošní úmrtí dlouholetého akademického představitele fakulty, profesora Zdeňka Kučery, jenž výrazně ovlivnil českou teologii ve druhé pol. 20. století a byl osobností, která před 30 lety podstatnou měrou ovlivnila podobu českých teologických fakult inkorporovaných do univerzity, jež se následně mohly stát místem interdiscip-

linárního vzdělávání a otevřely se mnoha neteologickým oborům. Jejich smělé vykoupení z dosavadního „ghetta“ do světa a otevření nabídky celé společnosti si připomeneme i při připravovaných listopadových oslavách výročí sametové revoluce.

Další zmíněné výročí pak představuje 100 let Církve československé husitské, které fakulta hodlá odborně reflektovat.

Tak jako každý rok pozdravil shromážděnou akademickou obec a zvláště pak nové posluchače nejvyšší představitel naší církve, patriarcha Tomáš Butta, jenž si pro tuto příležitost vybral verš knihy Kazatel (9,1) se zaměřením na cíl, jenž se před člověkem otvírá. Nejrůznější osobní cíle, včetně zvládnutí veškerých nároků studia, rozšíření obzorů, dosažení titulu na prestižní univerzitě, přípravy na povolání, ale třeba i ujasnění si odpovědi na životní otázky a lepší orientace ve světě; si stanovují ti, kdo se rozhodli pro studium teologie; měli by si uvědomit, že tak jako onen pisatel biblických veršů potře-

bují při této zdlouhavé a mnohdy vysilující cestě především víru a Boží posilu - upozornil br. patriarcha.

Nechyběl ani pozdrav představitele Pravoslavné církve s důrazem na to, že poznáváním pravdy se přibližujeme k Bohu a zjišťujeme, s jakou prozíravostí je utvořený náš svět. Oproti minulým dobám, kdy křesťanství bylo považováno za přežitek a uznávány pouze exaktní vědy, se nyní dostáváme do situace opačné: „*Na špičkách mnoha vědních oborů začínají vědci docházet ke zjištění, že v takto vysoce organizované a neobyčejně moudře uspořádané formě člověk, svět a vesmír nemohli vzniknout náhodou nebo pouhým evolučním vývojem. Důkazy o tom se objevují v kvantové fyzice, molekulární biologii, v matematice i v astronomii...*“ Zaznělo rovněž, jak potěšitelné je, že dnešní mladí lidé se vůbec rozhodují pro hledání odpovědi na takové otázky, jako je smysl života či smysl existence zde na zemi, a nejde jim prvotně o zisk a slávu, ale dle slov Písma se vydávají nejprve hledat Boží království... Toto Boží království je v člověku a zde bychom měli hledat také onu příslovečnou pravdu. „*Hledání vnitřní pravdy je odložení růžových brýlí, přes které máme často tendenci hledět. Znamená to vidět vlastní hříchy, vlastní touhy po bohatství, moci nebo slávě. A nejen je vidět, ale také s nimi bojovat a snažit se je odstranit. Výsledkem takového boje se sebou je poznávání duchovních zákonů, duchovní pravdy...*“

redakce

Tahle církev není (jen) pro starý

„Dneska jsem toho rošťáka zase musela tahat od televize. Vůbec se mu nechce chodit do sboru, když je u mě na prázdninách.“

„Bratříčku, copak to slyším? Tobě se u nás nelíbí? Nebaví tě bohoslužby?“ sklonila jsem se k dítěti.

„Ale ne. Já bysem rád chodil do kostela, kdybysem se narodil starej jako babička.“

Úsměvná odpověď při hovoru jedné z posledních prázdninových nedělí mě inspirovala k zamyšlení, jak vůbec my, mladší lidé, vnímáme starší sestry a bratry ve sborech a církevním životě.

To, že máme snad nejvyšší věkový průměr ze všech církví na světě, je všeobecně známá věc. Ze statistického faktu vyplývá i kdo obsazuje lavice sborů nejčastěji a kdo tvoří největší „pastorační skupinu“. Ano, jsme církev babiček a dědečků a není naděje, že by se to v dohledné době mělo změnit. Vadí nám to?

Tuhle otázku jsem si nikdy dřív nepoložila, protože je pošetilá, nedůležitá a možná i troulfala.

Stoupla jsem si před zrcadlo a zeptala se sama sebe: „Vadí ti to?“ Odpověď zněla „Jak v čem.“

„Co ti vadí?“ „Není dobře, aby se ze sboru vytvořil uzavřený klub důchodců. Znakem zdravé církve je, že sdružuje a oslovuje lidi napříč věky, názory, zájmy, zaměstnáními... o to se ale většinou našťastí snažíme (Buď třikrát sláva všem babičkám Ludmilám, které statečně přivádějí své malé Václavy i navzdory soptící Drahomíře). Za výhodu považují, že díky vyššímu věkovému průměru má náš církevní rok rozvázně tempo předznamenávající věčnost (ano, považují to za plus, pocházím z Hané). Nikdo ze sboru mě nenutí pořádat šile-

né worship nights s místními letničnickými církvemi jen proto, že je to zrovna děsně cool. Místo toho si hezky v podvečer zapějeme Kalousovku a na čaji probereme světsko i duchovno.“

Vnímám, že díky babičkám a dědečkům je církev místem klidu a teplého zázemí. Netvrdím, že naše církev je Babička Boženy Němcové, ale tahle její tvář je také sympatická.

Zlé jazyky praví, že jsme církví kecající u kávy. Nekávičkuje však církev, kávičkují lidé, kteří přicházejí sdílet své člověčenství s ostatními. Ať už se přicházejí v úředních hodinách zpovídat z pooperačních zážitků sestře účetní nebo řešit psí granulace s kostelníkem. Tím, že se Bůh stal člověkem, lidské se stalo Božím... Rozhodně nenabádám k podpoře tlačením v čase vyhrazeném modlitbám a rozjímání nad Písmem, ti, kteří tak činí, již mají svou odměnu v podobě vřelosti a následků z ní pramenících. Až se přestanou ve společenských probírat přizemní věci, znamená to, že jsme ztratili lidskost a děláme ze sebe gang zbožných andělů, a to už nás nezachrání ani vřelá liturgie, ani Pán Bůh.

Zpět ku dítěti a jeho babičce. „Já bysem rád chodil do kostela, kdybysem se narodil starej jako babička.“ Schválně jsem se zeptala starších věřících z různých měst, jestli celý život chodili do kostela každou neděli. Až na svaté výjimky ani ne. Většinou byli vychováni v tradici ČČSH, nostalgicky se rozpomínali na průvody s prapory, pana faráře s ulízanými vlasy a kulatými obroučkami, dlouhé nedělní cesty přes pole, na jejichž konci stála novotou skvoucí funkcionalistická budova, která v kontrastu s venkovskými staveními působila jako zjevení... ale pak přišly náročné časy: stěhování, perzekuce

věřících, rodinné starosti, změna práce, úmrtí blízkých, nemoci a jiná tornáda života. Někteří do sboru dál chodili, jiní ne, anebo vystřídali jiné církve. „Sestro, co jste dělala, když vám bylo šestnáct?“ „To já měla jiný starosti, chodívala jsem tančit. Kdepak kostel...“ „A když vám bylo třicet?“ „Ani se neptejte. Abych se přiznala, žít s Bohem jsem začala až po šedesátce.“

Není tedy pravda, že by byl člověk k víře nebo nevíře definitivně odsouzen již svým rodinným zázemím. Chození do kostela jen proto, že je to rodinná tradice, Ježíše nezajímá a nikdy nezajímalo. Život dokáže být krutý a staví nás před otázky, o kterých se nám ani nesnilo. Stáří je spjato se zkušenostmi a moudrostí. Je to vlastně věk zralého křesťan-

ství. Nejen křesťanství nabílované ze Základů víry a záplavy teologické literatury. Především křesťanství zkušenosti (mnohdy i nedobrovolně).

Nepřipouštíme si to, ale naučili jsme se staré členy církve vnímat jako samozřejmost. To ale vede k diskriminaci. Je lákavé zaměřit se na okolní svět, přitáhnout do sboru nové členy, nové rodiny, nechat drobotinu hemžit se na farní zahradě, řešit první lásky pubertáků a večer se natáhnout do křesla s pocitem: „Jo, konečně jsem dobrý duchovní.“

1. Jestliže miluješ a žiješ upřímným vnitřním životem, jsi dobrý duchovní i bez toho. 2. Máš něco, co bys nebyl dostal? 3. A co staří členové původní obce? Chodíš pravidelně na pastorační návštěvy jako dřív? Věnuješ se jim, i když jsou v ne-

mocnici nebo důchodáku? Nebo jsi je odepsal?

Jako věřící, natož zaměstnanci církve, bychom neměli dělat rozdíly mezi lidmi. Mezi lidmi, ze kterých něco máme, nebo těmi, jimž dáváme a jejichž společnost se nám zdá unavující. Jsme posláni ke všem. Církev je pro všechny, je našim úkolem ji takto stavět a oslovovat neustále další a další vrstvy společnosti, není ale pro staré duchem. Ne proto, že by je snad odmítala, ale život naplněný Duchem svatým se vylučuje s leností zaštitěnou slovy „Na tohle jsem příliš starý“. Co kdyby Abraham se Sárrou trvali na svém věku, který jim činil překážku stát se našimi duchovními prarodiči? Nebo kdyby Simeon řekl: „Mesiáš za mého života již nepřijde, na takový blbosti už jsem stár. Dejte to děcko pryč.“?

Terezie Benedikta Remencová

Církev československá husitská vás zve na diecézní katedru

Když se již mnozí pokusili napsat vyprávění a události, které se mezi námi naplnily, jak nám je předal Bůh, tak byl od podání očitým svědky a služebníky slova, rozhodl jsem se i já, když jsem vše znovu důkladně přešel, že ti to v prvním sledu vyprávím, vznešený Theofilu...“ (L 1,1-3)

SOCIÁLNÍ PAMĚŤ

v kontextu Nového zákona: Ježíš a Pavel optikou druhé generace

přednáší Mgr. Jiří Lukeš, Th.D.

středa 30. ŘÍJNA 2019

9.30 pobožnost

10.00 přednášková místnost

Ambrožova 729, Hradec Králové

Podpořeno z Fondu rozvoje KH diecéze ČČSH.
Královehradecká diecéze ČČSH www.ccskhhk.cz

90 LET SBORU KNEŽE AMBROŽE ČČSH HRADEC KRÁLOVÉ

KRALOHEHRADECKÁ DIECÉZE

Z kazatelského plánu

18. neděle po svatém Duchu

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásam, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28,7)

První čtení: Genesis 32,23-31

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Abychom svým bližním dokázali sloužit k jejich duchovnímu prospěchu, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom vírou i skutky lásky přispívali k jednotě a blahu církve i národa, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, tys naše útočiště a naše skála. Od tebe pochází i naše víra. Skloň se k prosbám své církve a dej, abychom rostli ve zbožnosti a poslušnosti tvé vůle! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Timoteovi 3,14-4, 5

Evangelium: Lukáš 18,1-8

Verše k obětování: Žalm 121,1-2

Verše k požehnání: Lukáš 18,7-8

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že jsi nás v této svátosti obdaroval podílem na těle a krvi svého Syna. Pomoz nám uchovat si víru v našich srdcích i našich životech! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 53, 54, 58, 115, 116, 180, 182, 194

Nad Písmem

Když Bůh dopustí, i motyka ...

L 18,1-8

„I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.“ (L 18, 4-6)

Když Bůh dopustí, i motyka spustí, vid', děvče..., vid' chlapče...

Tak nám opoždějším a pomalejším žákům říkali erudovaní pedagogové ve škole (někdy v padesátých letech), když jsme si nějakým Božím řízením náhodou ještě pamatovali učivo z předchozího dne a učitelé se cítili zaskočení!

V Ježíšově podobenství je tou spuštěnou motykou veřejný činitel, politik a zastánce spravedlnosti. Dá se říci: už tenkrát, a dokonce v Bibli samotným Ježíšem je vykreslen politik, který na lidi „kašle“ a Boha se nebojí. Můžeme podlehnout pokušení srovnání této postavy se svými současnými představiteli. (No, snad se někdy ve shodě s našim podobenstvím i oni jednou stanou takovými Bohem spuštěnými motykami).

Ovšem byla by chyba vzít si z onoho příběhu poučení v tom smyslu, že

bychom se my sami měli stát ve své době a své současnosti spuštěnými motykami. Po vzoru soudce, jemuž se v hlavě rozsvítilo a zastal se spravedlivě pře naprosto bezvýznamného a obyčejného člověka. Tedy: bychom jaksi okopávali a opečovávali své okolí, zastávali se utištěných a vyloučených. Pěkný pokus! Sociální rozměr má být samozřejmostí a součástí života víry, ale Ježíšovo slovo dnes nabádá k něčemu jinému.

Vede k ustavičnosti modliteb. Že naše volání k Bohu nemá ochabovat, přestávat. Když i ten 'divnej' soudce podlehne ustavičnosti naléhání vdovy, která je nevyčerpatelně otravná a stále a stále nedá pokoj.

Tedy náš vzor není v onom spuštěném soudci, ale naopak v prosící, neustále obtěžující, nervy drásající vdově. Ona se dovolává práva u vůči právu netečného soudce, který jí nakonec pomůže.

Modlitba je prvním krokem víry.

Volání k Bohu. Rozhovor s Bohem. Má se dít ustavičně, bez ochabování. Můžeme mít veliké akce, ohromné plány, jak oživit, nalákat, probudit, ale bez modlitby je to jen řinčící hřmot, který utichne a zapadne do zapomenuté minulosti.

I ta vdova zůstávala v neustálém rozhovoru se soudcem, domáhala se jeho milosti... „Což teprve Bůh!“ Může nám vytanout: Jak se opovažuje? Jak se opovažuje Ježíš srovnávat nespravedlivého lumpa s Bohem?

Což teprve Bůh! Copak on není nade vším? Nad spravedlností i nespravedlností! Nad soudcem i nad vďovou? Nad námi i nad našimi modlitbami? A přece je to on, kdo dopustí, aby motyka – soudce spustila, a přece je to on, kdo slyší a kdo se zastává. Neházejme flintu do žita. Nevzdávejme to. Ještě je zde mocná zbraň – modlitba. A možná dojdeme poznání a prozření, že i mlčící Bůh bude mít na konci poslední slovo a svých se zastane.

Pavel Sikora

Děkujeme, Bože, že smíme s tebou každou chvíli rozmouvat. Když neustále máme za co děkovat i oč prosit. Amen

Vzpomínka na bratra faráře Radoslava Hobzu

Ve středu 2. října v Husově sboru v Praze na Vinohradech se rodina i církev v čele s bratrem patriarchou Tomášem Buttou naposled rozloučila s bratrem farářem ThDr. Radoslavem Hobzou, který zemřel v pozhnaném věku 87 let.

Narodil se v Třebíči, kde také vystudoval reálné gymnázium. Po něm nastoupil na Husovu československou bohosloveckou fakultu a po jejím ukončení byl právě v Husově sboru na Vinohradech 19. června 1955 tehdejším pražským biskupem Miroslavem Novákem vysvěcen na kněze. Jeho služba začala v brněnské diecézi. Jako pomocný duchovní sloužil v náboženských obcích Brno-Královo Pole, Brno-Židenice a Blansko. Jako farář nastoupil v roce 1957 do Dobronína, v roce 1958 byl vyslán do Pacova a v roce 1961 do Počátek. Další jeho služba je již spojena s diecézí královéhradeckou, kde 1. prosince 1965 nastoupil jako farář v České Třebové, kterou pak po něm převzala jeho manželka Libuše. Dvě svá nejdelší farářská období (obě trvající něco přes 16 let) prožil v Žamberku, kam z Třebové dojížděl a k němuž administroval Nekoř, a pak v Pardubicích, kde zpočátku administroval Rosice a Svítkov a později Přelouč a Čáslav. V rámci svého působení v Pardubicích byl také devět let předsedou okrsku – vikářem. Církvě pomáhal i v důchodu. Od roku 1999 byl duchovním pro celý pardubický vikariát a od roku 2014 vypomáhal opět v Čáslavi. Jak je

z tohoto přehledu zřejmé, šel bratr Radek, ač nevoják s modrou knížkou, jako voják Kristův do služby tam, kde to bylo třeba. Zprvu sám, ale od roku 1957 již i spolu se svou manželkou Libuškou a postupně i s dětmi, tak jak do rodiny přibývaly (v roce 1958 syn Vladimír, v roce 1960 dcera Radoslava a v roce 1966 dcera Martina).

Vedle práce duchovního, k níž ale samozřejmě patřila i fyzická práce při údržbě a opravách sborů, se bratr Radek Hobza věnoval i studiu církevní historie. Jeho doktorská práce měla jako téma řád a kázeň při večeři Páně v české reformaci. Doktorem teologie byl promován v roce 1982, a to opět ve vinohradském Husově sboru, kde byl vysvěcen na kněze. V rámci diecézního kazatelského kurzu samozřejmě přednášel a zkoušel církevní historii. Ještě jedna velice důležitá skutečnost v životě bratra Hobzy však stojí za zmínku, a tou bylo jeho zapojení do Sokola, do kterého odmala chodil. Přestože špatně viděl a musel nosit brýle, rád sportoval a po válce jezdil na sokolské tábory. Mezi účastníky posledního rozloučení vedle mnoha duchovních a věřících ze sborů, kde bratr Radek sloužil, byli i někteří někdejší tábormníci z trochu utajených táborů ve Zlaté Olešnici z konce šedesátých let minulého století. A z těchto táborů si bratra Radka pamatujeme především jako vedoucího našich ranních rozcvíček, při kterých jsme vybíhali nad tuto horskou vesnici a cvičili podle jeho pokynů a příkladu.

Myslím, že pro naše formování bylo velice důležité, že jsme před sebou měli jako vzory nejen kněze typu bratra Zdeňka Svobody či Josefa Špaka, kteří se starali především o naše duchovní vedení, ale také kněze sportovce Radka Hobzu. K Sokolu se Radek vrátil i po r. 1989, a to nejen jako přispívající člen, ale jako aktivní cvičenec na sletu v r. 1994. U svých vnoučat sice prý vzbuzoval

spíše shovívavé pousmání, když jim předváděl cvičení mužů, ale bylo na něm vidět, s jakou chutí a elánem se do nácviku sklady dal. Když už mu zdraví nedovolilo aktivně cvičit, přišel alespoň zamávat průvodu účastníků posledního sokolského sletu a pořádit několik fotografií.

Jako biblické texty, které zazněly při posledním rozloučení, byly proto zvoleny z listů apoštola Pavla právě ty, které připodobňují náš zápas víry k běžeckému závodu a ke sportovnímu boji. Zazněla při něm i vzpomínka dcery Radky: „*Asi před sedmi lety tatínek odjel se všemi svými dětmi, vnoučaty a pravnučaty do Třebíče, aby jim ukázal město svého dětství. Za jejich domem v Bráfově ulici bylo malé hřiště, kde hrával jako kluk s bratrem Ivanem a kamarády fotbal. Když se ve svých osmdesáti letech blížil k domu, začal najednou zrychlovat a skoro utíkal úzkou zarostlou cestičkou na malý plácek za dům. Měl naspěch, nesl balon a čekali na něj kamarádi.*“

Věříme, že tak, jak to vyjadřuje apoštol Pavel, i bratr Radek Hobza bojoval dobrý boj, života běh dokončil a víru zachoval. A je mu připravena nebeská cena, kterou mu dá Pán, ten spravedlivý, ale také laskavý a odpouštějící soudce, pro kterého je důležitější fair play než nějaké pomíjivé vítězství. V cíli toho jeho posledního běhu, té jeho poslední cesty, už na něj čekají ti, kteří stejně jako on s láskou vyhlíželi toho, který jim otevřel své království. Smíme věřit, že nejen při hostině kolem svého stolu, ale i na plácku, na němž čekají kamarádi.

Štěpán Klásek

Odkaz Jana Žižky pro dnešek

Život je cesta, na které se rodí a kam odchází spát čas, naprogramovaný do lidských genů. Bůh dal člověku smysly a možnost pocítit lásku a víru v srdci, ne iluzi, kterou přináší virtuální živoření. Opojení digitálními technologiemi ve slepoucím zrcadle světa nevnímáme rozpad naší víry. Připusťme, že neexistuje čas ani prostor, ale pouze skutečnost. „Jak dešifrovat záhadnou řeč smajlíků?“ ptám se skupinky školních dětí v metru. „To je jednoduché, když tuhle abecedu ovládněš, nemusíš už nic číst,“ říkají a bravurně hrají počítačové hry s nikdy nekončícím koncem. O Janu Žižkovi nevědí zhola nic. Co je čeká, až dospějí? Toulat se ulicemi globální vesnice zeměkoule, brouzdat internetem, odnikud nikam jen tak?

Hledám zkratky a objížďky k tomu, jak dosáhnout amnestie srdce. Možná budu lajkovat jejich rodičyoutubery. „Kdepak Žižka, ten je odpískanej, to byl nákej lapka, a Jirásek, co vo tom psal, už je taky vodkecanej,“ čtu na digitálních sítích.

Nahlédneme-li do husitského polního vojenského řádu, jímž se Žižka řídil, v 10. bodu se praví: „Trestat se budou také následující osoby, které mezi sebou nechceme: lháři, zloději, hráči v kostky, loupežníci a lapkové, opilci...“ Jak patrně, tento údaj není od věci připomenout. Historie se vyvíjí po spirále, někdy se vrací v kruhu.

Ve školním věku jsem přečetl historický román Proti všem, který vycházel z historických skutečností vrcholící husitské revoluce. Pochopil jsem z něho, v čem spočívá národní hrdost. Je to boj za život v pravdě.

Nacisté Žižku nepotřebovali a když sochař Bohumil Kafka dokončil sádrový model Žižkovy sochy v listopadu 1941, odlita mohla být až po osvobození a odhalena na výroční den bitvy na Vítkově, 14. července 1950. Stalinisté potom zneužili Jana Žižku, reprezentanta drobné a střední šlechty, a dezinterpretovali do školních učebnic husity jako jakési „křesťanské komunisty“.

Teprve v roce 1990 bylo výročí upálení Jana Husa (6. července 1415) vyhlášeno státním svátkem. Na přelomu tisíciletí někteří historici začali akcentovat obraz Jana Žižky jako krvežíznivého válečníka a ničitele sakrálních staveb. Jenže události je třeba vidět v kontextu doby, ve které se husitská revoluce odehrávala. Ukutností se dopouštěly obě strany, větší měrou cizácké křížové výpravy, složené převážně z zoldněřů. I husity postihl fenomén politikaření, proti kterému Žižka brojil, a to posléze vrazilo dýku do jejich řad v bitvě u Lipan 30. května 1434.

Žijeme v české kotlině, a tak se v průběhu střídání generací stáváme svědky ohýbání historie „od jednoho rohu k druhému“, nejen v tomto případě. Bezčasí okamžiků, kdy nezbyvá, než uchopit ten pravý. Taková chvíle člověka vrací ke kořenům. Když se přede mnou otevřel v stále tekutější době a v stále hranatějším světě jako nový obzor ztracený pocit víry, rozhodl jsem se vejít dveřmi času do magického prostoru krajiny svých genů a vydat se po stopách dávných předků pozapomenutou krajinou od Pošumaví přes Prácheňsko až po střední Povltaví. „Jsou krajiny, kde děti ještě vla-

kům mávají,“ vzpomněl jsem si, co říkával básník Jan Skácel.

Kráčím ve své knize Stopy v srdci (2017) milovanou jihočeskou krajinou. Zvažuji, zda prostor, ve kterém prožívám osud, může zastavit zběsile ubíhající čas. Cítím, že budoucím prostorem k přežití je země, ze které jsme se poprvé počali dívat na svět zvědavými dětskýma očima. Procházím krajem, kde táhli husitští vozatajové s bratřími a sestrami, odhodlanými bránit zem před nájezdy německých a uherských zoldněřů. Dovídám se, že v roce 1415 věrný přívrženec Husova učení, pan Vlach z Březí (dnešní Vlachovo Březí) spolupodepsal list šlechty české ke sněmu kostnickému. Z hlubin věků zní jako odkaz husitský chorál Ktož jsú boží bojovníci.

Stojím u Sudoměře před památkem Jana Žižky z Trocnova, kde probíhala 25. března 1420 známá první větší bitva husitů. Vedli obranný boj proti velké přesile panského vojska a strakonických johanitů, a přesto zvítězili, díky víře v Boží pravdu a vojevůdcově strategii.

Nápad zbudovat památník vznikl k pětistému výročí bitvy roku 1920. Sochař Emanuel Kodet vytvořil pozoruhodné dílo. Husitský hejtmán zde věru nepřipomíná nějakého lapku, ale vyjadřuje symbol boje českého lidu proti útlaku. Jan Žižka, ovlivněn kázáními Jana Husa, se stává stoupencem reformace. Spolu s ním sdílí neochvějně přesvědčení být věrným v pravdě vlastního názoru. Toto přesvědčení mění v čin. Myslím, že nelze od sebe oddělit Žižku bojovníka a Žižku křesťana. Po upálení Mistra Jana Husa hájí Jan Žižka jeho myšlenky

s palcátem v ruce. Právě tato služba učinila z něho symbol v dějinné paměti národa.

Neohrožený bojovník za pravdu, husitský vojevůdce, umírá 11. října 1424 v polním táboře u Přibyslavi. Příčinou nečekaného úmrtí byla pravděpodobně sepse na podkladě abscesu. Tělo ukončilo svou pozemskou pout', ale duch zůstal, aby se stal národním symbolem statečnosti v boji za pravdu a spravedlnost. To je potřebné v každé době, i když strach, uložený hluboko v nás, má jiné podoby, než tomu bylo v 15. století. Husitská tradice od té doby pomáhala národu překonávat nejtěžší období existence. Husitský chorál byl za první republiky součástí vojenských i státních ceremoniálů. V těžkých dobách druhé světové války se duch českého vojevůdce promítl do názvu 1. československé partyzánské brigády Jana Žižky, největší protinacistické vojenské jednotky v Protektorátu Böhmen und Mähren (Čechy a Morava). Na začátku 21. století žijící generace již husitský symbol takto nevidí. Škoda – nepotřebují ho či nechtějí vidět pro jiné zájmy?

Napadá mne, zda je schopna globalizovaná Evropa bránit své kořeny, třeba jako husité. Globální člověk, opojen technologickým vývojem, bude tekat po světě a nebude mu záležet na místě a zemi, kam patří, kde se narodil. Evropská, národní a potažmo také identita jedince byla tvarována jako kulturní dědictví. Míšení etnik se na vzniku evropských národů podílelo okrajově, na rozdíl od novodobých států, kde přistěhovalci z nejrůznějších částí světa začali společným sdílením území vytvářet novou kulturu. Tento model nelze přenést na Evropu. Evropské národy však mohou nově budovat vzájemné soužití na základě schweitzerovské „úcty k životu“. Přiznejme si, že skutečné hodnoty se dnes relativizují, chybí skutečné osobnosti, lidské vzory. Žijeme v postfaktické době, ve které lež je nazývána zástupně postpravdou. Aby Evropa fungovala, potřebuje nejen společný trh, ale také národní identitu, společně sdílenou etiku a morálku.

Bohumil Ždichynec,
člen Obce spisovatelů

ALUZE ZE SUDOMĚŘE (5. 10. 2019)

Bohumil Ždichynec

Letní teploty v pražském Klementinu byly nejvyšší za posledních 245 let. Větrná bouře Mortimer přinesla větry vanoucí rychlostí až 95 km v hodině. Z venku pronikají do nitra události, zástupné oběti či falešné zprávy?

Archa uplavala, inferno se šíří skrytě. U památníku Jana Žižky z Trocnova mezi rybníky Markovcem a Škaredým půjčuje mi přítel kulicha, aby povětrí z hlavy mi nevyneslo archu úmluvy, desatero, vojevůdcův palcát a manu.

Zprávy

Poděkování Václavu Šustrovi

Vpravdě radostný den jsme prožili v NO CČSH Votice v neděli 29. září. Konala se zde bohoslužba u příležitosti životního jubilea bratra Václava Šustry, dlouhodobého předsedy rady starších a správce sboru. Br. Václav Šustr oslavil své 70. narozeniny. Bohoslužbou posloužili pražský biskup David Tonzar za účasti vikáře Petra Wagnera, br. Jiřího Sedláka a br. Marka Feigla. Biskup poděkoval

br. Šustrovi za jeho dosavadní práci, kterou s láskou a péčí vykonává pro náboženskou obec. Vždyť je vidět, jak tento Dům Boží pod jeho starostlivostí stále žije a vzkvétá. Bohoslužby se mimo rodiny a blízkých zúčastnila řada věřících včetně zástupců z okolních náboženských obcí. Děkujeme br. Šustrovi za vše a přejeme ještě mnoho let naplněných plodnou činností pro naši náboženskou obec ve Voticích i pro celou církev, a to vše při plném zdraví a s Božím požehnáním. **Rada starších NO Votice**

Host na faře v Liberci

• Srdečně zveme na 15. večer cyklu talk show HOST NA FAŘE.

V pátek 25. října od 17 hodin, v pořadu **POKROK... POKROK?** bude hostem spisovatel Vlastimil Vondruška. Moderuje Stanislav KUBÍN, hudební spolupráce Jan Basista NOVOTNÝ a spol. Vstupné 80 Kč. Pořádá Církev československá husitská, nám. Českých bratří 35/2, Liberec V - Kristiánov.

• Ve Výtavní síni Boženy Němcové je ke zhlédnutí výstava obrazů: **Stanislava Matulová - „Liberecká zákoutí a zátiší“**.

Mediálním partnerem je Kalendář Liberecka. **SK**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 21.10. 2019, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Michaela Káčerková – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. MENDELSSOHN-BARTHOLDY, G. GERSHWIN

úterý 22.10. 2019, 17.00
Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 23.10. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Jana Jonášová – soprán
J. S. BACH, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, Ch. M. WIDOR

středa 23.10. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

čtvrtek 24.10. 2019, 17.00
PRAGUE MOZART TRIO
Štefan Britvík – klarinet
Miloš Bydžovský – klarinet
Petr Němeček – fagot
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, L. VAN BEETHOVEN

pátek 25.10. 2019, 17.00
František Šťastný – varhany, cembalo
Vratislav Vlha – hoboj
G. P. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL

pátek 25.10. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

sobota 26.10. 2019, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Věra Likérová – soprán
G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

sobota 26.10. 2019, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

neděle 27.10. 2019, 20.00
GAUDIUM CANTORUM MIXED CHOIR
Štěpánka Heřmánková - soprán
Přemysl Kšica - varhany
J. S. BACH, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 27.10. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Změna programu vyhrazena.

Ústřední rada Církve československé husitské vyhláší vyhledávací řízení na obsazení pozice

ředitele / ředitelky Husitské diakonie

Charakteristika vykonávané činnosti:

- Metodické vedení ředitelů jednotlivých středisek Husitské diakonie
- Prezentace činnosti diakonie a sociální práce církve
- Příprava projektů v sociální a diakonické oblasti
- Tvorba návrhu koncepce rozvoje a rozpočtu pro Správní radu Husitské diakonie

Kvalifikační předpoklady: VŠ vzdělání, znalost sociální problematiky, praxe, organizační, komunikační a manažerské schopnosti, bezúhonnost, členství v CČSH

Příhlášku s životopisem zašlete do 31. 10. 2019 na adresu Církve československé husitské, personální oddělení, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu personalistika@ccsh.cz. Pro více informací kontaktujte Mgr. Aleše Ptáčka, tel: 604 224 830, email: ales.ptacek@ccsh.cz

Jubileum Markéty Hlasivcové

Životní jubileum RNDr. Markéty Hlasivcové je příležitostí k poděkování a k vyjádření úcty. Od našeho Pána byla sestra doktorka obdařena charismaty, které ve své hluboké víře rozvíjí a naplňuje.

Sestru doktorku v církvi známe nejen jako manažerku festivalů duchovní hudby, které se svými spolupracovníky připravuje a moderuje, ale také jako známou básničku a esejistku. Je autorkou šesti básnických sbírek a dvou knížek pohádkových příběhů. Její tvorbu najdeme v řadě sborníků, almanachů a v církevním tisku. Připravila několik pořadů pro Radio Proglas. Je členkou Obce spisovatelů a Pražského klubu spisovatelů. Působí v literárním sdružení Dialog na cestě.

Sama o úloze tvorby ve svém životě říká: „Literární tvorba je pro mne jednou z možností, jak sdílet své názory, pocity. Je to způsob, jak vyjádřit svou touhu po dokonalém světě, „zbaveném veškerého porušení“. Uvědomování si soundžítosti s ostatními lidmi, neboť všichni kráčíme po cestě. Jsme poutníci, povolání k neustálé přeměně. Také proto mne velmi oslovila myšlenka Dialogu na cestě. Je nám zapotřebí rozmlouvat s Bohem, se sebou, s druhými. Všechny tyto „Dialogy“ nám umožňují stávat se takovými, jakými se máme stát. Každý člověk je bytost schopná transcendence, otevřenosti vůči tomu, co nás přesahuje, a zároveň pro nás zůstává tajemstvím. Člověk je schopen s tímto božským „Ty“ vstoupit ve vztah. Vztah důvěrný, přesahující vše myslitelné. Jako si uděláme čas na rozmluvu s lidmi, které milujeme, tak by se nám měl stát potřebou čas, vyhrazený pro rozmluvu s Bohem, čas na modlitbu, meditaci.“

Vážená sestro doktorko, prosíme Pána, ať Vám i Vaším blízkým žehná na další pouti Vašeho života. Je pro nás a mnohé radostí s Vámi být a pracovat. **Jiří Vaníček**

Dnes ještě

boty tvých služebníků dupou po podlaze chrámu.

Podpatky služebnic klapou ještě víc.

Až svatý Petr otevře nebeskou bránu

tou asi půjdem bosí. Dnes ještě oblékáme co se nosí.

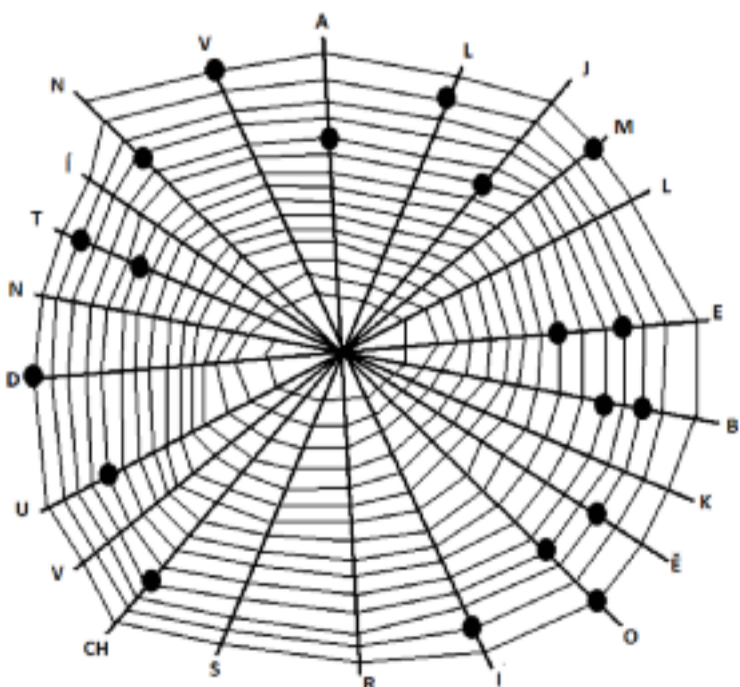
Markéta Hlasivcová

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nespravedlivý soudce

S právníky se někdy můžete do paragrafů zamotat jako do pavučiny. Ale nebojte se! Postupujte od vnějšího kraje po vlákno pavučiny a vypisujte si postupně všechna písmenka, na která narazíte u uzlíků. V tajence vám vyjde poučení z podobenství o nespravedlivém soudci (L 18,1-8).

(Řešení z č. 40: větvička navíc, menší červený plod, větší list, bílý plod navíc, kratší stopka.) **Jana Krajčířiková**

Autor kresby: Tomáš Altman

